

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Amanda Hocking
“Switched”

Copyright © 2010 by Amanda Hocking
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-175-7

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Amanda Hoking

PODMETNUTA

PRVI DEO TRILOGIJE *TRIL*

Prevela
Sanja Bošnjak

**Čarobna
knjiga**

Za Pita – ortaka iz Aardvarka,
druga i bivšeg modela

Sadržaj

Prolog: Pre jedanaest godina	9
1. Dom	13
2. <i>If you leave</i>	23
3. Uhoda	34
4. Podmetnuta	49
5. Ludilo	60
6. Čudovišta	71
7. Ferening	81
8. Porodica	91
9. Nostalgija	102
10. Predznanje	111
11. Tajna bašta	118
12. Predstavljanje	128
13. Biti Tril	142
14. Kraljevstvo	153
15. Obrazovanje	162
16. Dalja uputstva	171
17. Ljubomora	180
18. Zastrašivanje	191
19. Krštenje	200
20. Pomirenost sa sudbinom	212
21. Bal	222
22. Pad	233
23. Posledice	242
24. Zbogom	251

Prolog

Pre jedanaest godina

Taj dan se od ostalih izdvojio iz nekoliko razloga: bio mi je šesti rođendan, a moja majka je vitlala nožem. Ne malim nožem za odreske, već onim velikim, mesarskim, koji je svetlucao kao u lošem horor filmu. Očigledno je želela da me ubije.

Pokušavam da se prisetim vremena pre tog dana, da utvrdim jesam li propustila nešto u vezi s njom, ali taj trenutak je prvo čega se sećam. Malo se sećam svog detinjstva, ali čak pamtim i tatu, koji je umro kad mi je bilo pet godina, ali nju ne.

Kad pitam svog brata Meta za nju, on uvek odgovara otprilike ovako: „Luda je, Vendi. To je jedino što treba da znaš.” On je sedam godina stariji pa se svega mnogo bolje seća, ali nikad neće da priča o tome.

Kad sam bila mala, živeli smo u Hemptonima i mama je bila dokona dama. Zaposlila je dadilju koja je živela s nama i brinula se o meni, ali noć pre mog rođendana, dadilja je otišla zbog nekog hitnog porodičnog slučaja. Majka je, prvi put u životu, bila odgovorna za mene i nijedna od nas dve nije bila srećna zbog toga.

Ja nisam čak ni želela zabavu. Volela sam poklone, ali nisam imala prijateljâ. Na zabavu su dolazili mamini prijatelji i njihova

snobovska dečurlija. Osmislila je neku čajanku za male princeze, koju nisam želela, ali su Met i naša služavka čitavo prepodne proveli u pripremama.

Pre nego što su gosti i stigli, ja sam već bila izula cipele i poskidala mašne iz kose. Majka je sišla usred otvaranja poklona, i osmotrila prizor svojim ledenoplavim očima.

Njena plava kosa bila je zaglađena unazad, a na usnama je imala jarkocrveni ruž, od kog je izgledala još bleđe. I dalje je nosila očevo ogrtač od crvene svile, koji nije skidala još otkako je umro, ali dodala je ogrlicu i crne cipele s visokom potpeticom, kao da će zbog toga biti prikladnije obučena.

Niko nije ništa rekao o tome, svi su već bili zaokupljeni posmatranjem mog nastupa. Negodovala sam na svaki poklon koji sam dobila. Sve su to bile lutke ili poniji i neke druge igračke kojima se ja nikad ne bih igrala.

Majka je tiho ušla u sobu i provukla se između gostiju do mesta na kom sam sedela. Pocepala sam papir s ružičastim medvedićima s kutije u kojoj se nalazila još jedna porcelanska lutka. Umesto da iskažem bilo kakvu zahvalnost, povikala sam kako je poklon glup.

Pre nego što sam stigla da završim, njena ruka me je oštro ošamarila po obrazu.

„Ti nisi moja kćerka”, rekla je majka hladnim glasom. Obraz me je bolelo od udarca, i zagledala sam se u nju otvorenih usta.

Služavka je brzo usmerila proslavu u drugom pravcu, ali ta misao čitavo poslepodne nije izbijala mojoj majci iz glave. U trenutku kad je to izgovorila, mislila je to onako kako to već roditelji čine kad im se deca užasno ponašaju. Ali što je više razmišljala, to što je rekla sve je više imalo smisla.

Nakon što sam čitavo popodne imala izlive gneva poput opisanog, neko je objavio da je vreme za tortu. Majka nikako nije izlazila iz kuhinje, pa sam otišla da je potražim. Čak ne znam ni

zašto je ona otišla po tortu, a ne služavka, koja je imala mnogo više majčinskih sklonosti.

Na stolu nasred kuhinje stajala je ogromna čokoladna torta ukrašena ružičastim cvetovima. Majka je stajala s druge strane stola držeći džinovski nož, kojim je sekla komade torte i stavljala ih na tanjiriće. Ukosnice su joj se olabavile u kosi.

„Čokolada?” Nabrala sam nos dok je ona pokušavala da na tanjiriće spusti savršeno isečenu parčad.

„Da, Vendi, ti voliš čokoladu”, obavestila me je majka.

„Ne, ne volim!” Prekrstila sam ruke na grudima. „Mrzim čokoladu! Neću je jesti, i ne možeš da me nateraš!”

„Vendi!”

Nož je slučajno bio uperen u mom pravcu, s malo fila koji se zalepio za vrh, ali nisam se uplašila. Da jesam, možda bi se sve drugačije završilo. Umesto toga, spremala sam se da opet pobesnim.

„Ne, ne, ne! Ovo je moj rođendan, i ne želim čokoladu!”, povikala sam i udarila nogom o pod što sam jače mogla.

„Ne želiš čokoladu?” Majka me je pogledala, a oči su joj se razrogačile u neverici.

U njima je zasjala neka sasvim nova vrsta ludila, i u meni se tek tada javio strah.

„Kakvo si ti to dete, Vendi?” Lagano je krenula oko stola, približavajući mi se. Nož u njenoj ruci je odjednom delovao mnogo opasnije nego nekoliko trenutaka ranije.

„Ti sigurno nisi moje dete. Šta si ti, Vendi?”

Zureći u nju, povukla sam se nekoliko koraka unazad. Izgledala je pomahnitalo. Ogrtač joj se otvorio, i videle su se izražene ključne kosti i crni bodi koji je nosila ispod ogrtača. Koraknula je napred, ovog puta s nožem uperenim pravo u mene. Trebalo je da vrisnem ili pobegnem, ali ja sam se zaledila.

„Bila sam trudna, Vendi! Ali ti nisi dete koje sam rodila! Gde je moje dete?” U očima su joj se skupile suze, a ja sam samo odmahнула glavom. „Verovatno si ga ti ubila, zar ne?”

Pojurila je k meni, vrišteći da joj kažem šta sam uradila s njenom pravom bebom. Na vreme sam je izbegla, ali me je saterala u ugao. Priljubila sam se uz kuhinjske elemente nemajući kud, a ona nije odustajala.

„Mama!”, povikao je Met na nju s druge strane prostorije.

U očima joj zatreperi tračak prepoznavanja, glas sina koga je zaista volela. Na trenutak sam pomislila da će je to možda zaustaviti, ali samo je shvatila da joj ponestaje vremena, pa je podigla nož.

Met se bacio na nju, ali pre toga mi je sečivo već pocepalo haljinu i poseklo me po stomaku. Krv mi je natapala odeću kad me je bol obuzela, i histerično sam zajecala. Majka se iz sve snage borila s Metom, ne želeći da pusti nož.

„Ubila ti je brata, Metju!”, ponavljala je majka, mahnito ga gledajući. „Ona je čudovište! Moramo je zaustaviti!”

Prvo poglavlje

Dom

Moja pljuvačka je kanula na klupu, i otvorila sam oči taman na vreme da čujem kako gospodin Mid udara knjigom o sto. Bila sam tek mesec dana u toj srednjoj školi, ali sam shvatila da me to on budi iz dremeža za vreme časa istorije. Uvek se trudim da ostanem budna, ali me njegov jednolični glas svaki put uljuljka u san.

„Gospođice Everli?“, prasnuo je gospodin Mid. „Gospođice Everli?“

„Hmmm?“, promumlala sam.

Podigla sam glavu i krišom obrisala pljuvačku. Osvrnula sam se da vidim da li je to neko primetio. Većina učenika je delovala nezainteresovano, osim Fina Holmsa. On je bio ovde tek nedelju dana i, samim tim, jedini noviji od mene. Kad god bih ga pogledala, činilo mi se da uvek otvoreno bulji u mene, kao da je to što blene apsolutno normalno.

Bio je nekako čudno miran i tih, i još ga nisam čula da govori, iako smo zajedno na čak četiri predmeta. Kosa mu je bila crna, zalizana, a oči iste nijanse kao kosa. Izgledao je prilično upečatljivo, ali previše uvrnuto da bih ga smatrala privlačnim.

„Izvinite što vam remetimo san.” Gospodin Mid se zakašljao ne bih li ga pogledala.

„Nema veze”, odgovorila sam.

„Gospođice Everli, zašto ne biste otišli do direktorove kancelarije?”, predloži gospodin Mid, a ja zastenjah. „Pošto vam je, izgleda, običaj da spavate na mom času, možda on smisli način kako da vas držimo budnom.”

„Budna sam”, odvrtila sam.

„Gospođice Everli, smesta.” Gospodin Mid mi pokaza vrata, kao da sam zaboravila kuda se izlazi, pa me to sprečava da krenem.

Zagledala sam se u njega, i ma kako da su me njegove sive oči strogo gledale, osećala sam da može lako da popusti. U glavi sam neprekidno ponavljala: *Ne treba da idem u direktorovu kancelariju. Ne želite da me pošaljete tamo. Pustite me da ostanem u učionici.* Za samo nekoliko trenutaka, lice mu se opustilo, a oči zacaklile.

„Možete da ostanete u učionici i dovršite lekciju”, ošamućeno je izjavio gospodin Mid. Odmahnuo je glavom i pogled mu se razbistrio. „Ali sledeći put idete pravo u kancelariju, gospođice Everli.” Na trenutak je delovao zbunjeno, a zatim se odmah vratio lekciji iz istorije.

Nisam bila sigurna šta ja to tačno mogu da uradim – trudila sam se da ne razmišljam o tome toliko da bih morala da mu dam ime. Otprilike godinu dana pre toga, otkrila sam da, ako na nešto stalno mislim i nekoga uporno gledam, mogu da ga navedem da uradi ono što ja želim.

Zvučalo je zastrašujuće, pa sam to izbegavala što sam više mogla. Delimično zato što sam mislila da sam luda što stvarno verujem da to mogu, iako mi je svaki put polazilo za rukom. Ali uglavnom zato što mi se nije dopadalo. Samoj sebi sam delovala prljavo i manipulatorski.

Gospodin Mid je nastavio da priča, a ja sam ga pomno slušala, jer me je griža savesti terala da se potrudim. Nisam želela da mu ono uradim, ali nisam mogla ni da idem u direktorovu kancelariju. Tek što sam bila izbačena iz prethodne škole, pa su brat i tetka morali ponovo da menjaju svoj život iz korena kako bismo se preselili bliže mojoj novoj školi.

Kad se čas konačno završio, ugurala sam knjige u torbu i brzo izašla. Nisam volela predugo da se zadržavam u blizini nakon kontrole uma. Gospodin Mid je mogao lako da se predomisli i ipak me pošalje direktoru, pa sam požurila do svog ormarića.

Šareni leci su ukrašavali oštećene ormariće, i pozivali sve da se pridruže debatnom timu, da se oprobaju u školskoj predstavi, i da nikako ne propuste jesenji poluzvanični petak. Razmišljala sam šta se podrazumeva pod „poluzvaničnim” u državnoj školi, ali nisam nikoga pitala.

Stigla sam do ormarića i počela da vadim knjige. I bez osvrtnja sam znala da je Fin iza mene. Pogledala sam ga preko ramena dok je pio vodu iz fontane za piće, ali skoro istog trenutka je podigao glavu i uzvratio mi pogled. Kao da je i on mene osećao.

Dečko me je samo gledao, ništa više, ali to me je nekako plašilo. Trpela sam njegovo piljenje čitavu nedelju, ali više nisam mogla. *On* se ponaša neprikladno, ne ja, i ne mogu zapasti u nevolju tako što ću pričati s njim. Zar ne?

„Hej”, doviknula sam mu i zalupila vrata ormarića. Namestila sam kaiševe na torbi i došla do mesta na kom je stajao. „Zašto buljiš u mene?”

„Zato što stojiš ispred mene”, jednostavno odgovori Fin. Pogledao me je očima uokvirenim crnim trepavicama, bez imalo stida ili poricanja. Bilo je stvarno uvrnuto.

„*Uvek* buljiš u mene”, nastavila sam uporno. „Uvrnuto je. Ti si uvrnut.”

„Ne pokušavam da se uklopim.”

„Zašto me sve vreme posmatraš?”, izmenila sam prvobitno pitanje, pošto ga je uporno izbegavao.

„Smeta li ti?”

„Odgovori na pitanje.” Ispravila sam se da bih delovala odlučnije, i da ne bi primetio koliko me je uznemirio.

„Svi te uvek gledaju”, pribrano je odgovorio Fin. „Veoma si privlačna.”

Zvučalo je kao kompliment, ali glas mu je bio potpuno bezosećajan dok je to izgovarao. Nisam bila sigurna podsmeva li se sujeti koju čak i nemam, ili samo iznosi činjenice. Laska li mi ili mi se ruga? Ili nešto sasvim treće?

„Niko ne pilji u mene tako kao ti”, rekla sam što sam smirenije mogla.

„Ako ti smeta, pokušaću da prestanem”, ponudi Fin.

Dvoumila sam se. Ako mu kažem da prestane, time ću priznati da me je uznemirio, a nisam želela da priznam da bilo šta dopire do mene. Ako slažem i kažem kako je sve u redu, on će jednostavno nastaviti.

„Nisam tražila da prestaneš. Pitala sam te zašto to radiš”, objasnila sam.

„Rekao sam ti zašto.”

„Ne, nisi”, odmahнула sam glavom. „Samo si rekao kako me svi gledaju. Nisi objasnio zašto me *ti* gledaš.”

Ugao njegovih usana se jedva primetno izvio nagore, tek nagoveštavajući osmejak. Ne kao da sam mu samo zabavna; više kao da je zadovoljan mnome. Kao da me je izazvao, a ja se dokazala.

U stomaku mi se nešto okrenulo, što nikad dotad nisam osetila; progutala sam pljuvačku u nadi da ću umiriti stomak.

„Gledam te zato što ne mogu da skrenem pogled”, konačno odgovori Fin.

Potpuno sam zanemela, pokušavajući da smislim neki pametan odgovor, ali moj mozak je odbijao saradnju. Vilica mi se obesila, i pretpostavljam da sam izgledala kao zapanjena šiparica, pa sam se žurno pribrala.

„To je pomalo jezivo”, konačno sam izustila, ali reči su mi zvučale slabašno, a trebalo je da budu prekorne.

„Onda ću se potruditi da budem manje jeziv”, obeća Fin.

Rekla sam mu da je jeziv, a on se uopšte nije zbunio. Nije promućao izvinjenje niti se zacrveneo od stida. Samo je nastavio ravnodušno da me gleda. Najverovatnije je prokleti sociopata i, ko zna zašto, to mi se svidelo.

Nisam uspela da smislim neki oštrouman odgovor, ali čulo se zvono i spaslo me od nastavka tog nelagodnog razgovora. Fin samo klimnu glavom i tako se naše nadmudrivanje okončalo; okrenuo se i pošao hodnikom na sledeći čas. Srećom, taj nismo imali zajedno.

Kao što je i obećao, Fin do kraja dana više nije bio jeziv. Kad god bih ga videla, radio je nešto bezazleno, i nije gledao u mene. I dalje sam imala osećaj da me posmatra kad sam okrenuta leđima, ali kao što se već pokazalo, samo na osnovu osećaja nisam mogla mnogo da uradim.

Kada je u tri sata zazvonilo poslednje zvono, potrudila sam se da izađem prva. Moj stariji brat Met je dolazio po mene, barem dok ne pronade posao, i nisam želela da me čeka. Osim toga, nisam htela ništa više da imam s Finom Holmsom.

Žurno sam se uputila ka parkingu na kraju školskog travnjaka. Pogledom sam potražila Metov „prijus” i zamišljeno počela da grickam nokat na palcu. Imala sam neki čudan osećaj, kao da mi se jeza spušta niz kičmu. Okrenula sam se, napola očekujući da uhvatim Fina kako bulji u mene, ali nije bilo nikoga.

Pokušala sam da se otremem tog osećaja, ali srce mi je brže zakucalo. Kao da je posredi bilo nešto zlobnije od dečaka iz škole.

I dalje sam osmatrala, pokušavajući da shvatim šta me je preplašilo, kad me je glasno trubljenje prenulo i nateralo da poskočim. Met je sedeo nekoliko automobila dalje od mene i gledao me preko naočara za sunce.

„Izvini.” Otvorila sam vrata automobila i uskočila, ali on me je na tren odmerio. „Šta je?”

„Izgledala si uznemireno. Da li se nešto dogodilo?”, upitao je Met i ja uzdahnuh. Previše je ozbiljno shvatao ulogu starijeg brata.

„Ne, ništa se nije dogodilo. Škola je odvratna”, presekla sam ga. „Idemo kući.”

„Veži pojas”, naredio je Met, i ja to i učinih.

Met je oduvek bio tih i povučen, i uvek je pažljivo razmišljao pre svake odluke. Bili smo sušta suprotnost u svemu, osim što smo oboje bili prilično niski. Ja sam bila sitna, sa izrazito lepim, ženstvenim licem. Moja smeđa kosa je bila neukročena zbrka kovrdža koje sam skupljala u labavu punđu.

Njegova pepeljastoplava kosa je bila podšišana i uredna, a oči su mu imale istu plavu boju kao oči naše majke. Met nije bio upadljivo mišićav, ali je mnogo vežbao. Smatrao je to dužnošću – kao da je mislio da mora biti dovoljno snažan da nas zaštiti od svega.

„Kako je u školi?”, upitao me je Met.

„Sjajno. Fantastično. Čarobno.”

„Hoćeš li uopšte maturirati ove godine?” Met je odavno prestao da komentariše moje ocene. Uglavnom, kao da mu više nije ni bilo stalo hoću li završiti srednju školu ili ne.

„Ko zna?”, slegla sam ramenima.

Kuda god bih išla, deci se nisam dopadala. I pre nego što bih bilo šta rekla ili uradila. Kao da sa mnom nešto nije u redu i svi to primećuju. Pokušavala sam da se prijateljim s drugom decom, ali samo bih trpela njihovo odbijanje sve dok ne bih uzvratila. Di-

rektori i dekani nisu oklevali da me izbace, ali mislim da su i oni naslućivali isto što i deca.

Jednostavno se nisam uklapala.

„Samo da te upozorim, Megi je ovo shvatila ozbiljno”, nastavi Met. „Rešila je da ćeš ti maturirati ove godine, u ovoj školi.”

„Divno”, uzdahnula sam. Meta nije interesovalo moje školovanje, ali tetka Megi je bila sasvim druga priča. A pošto mi je ona bila zakonski staratelj, njeno mišljenje je važnije. „Šta je sad smislila?”

„Megi razmišlja o tome da ti odredi vreme kad moraš na spavanje”, obavestio me je Met uz zloban osmeh. Kao da će me rani odlazak u krevet sprečiti da se tučem.

„Uskoro ću napuniti osamnaest!”, zaječala sam. „Šta ona misli?”

„Imaš još četiri meseca do osamnaestog rođendana”, oštro me ispravi Met, i čvršće steže volan. Patio je od ozbiljne zablude da ću pobeći čim napunim osamnaest, i ništa što kažem nije ga moglo ubediti u suprotno.

„Da, kako god”, odmahnula sam rukom. „Jesi li joj rekao da je poludela?”

„Mislim da je dovoljno da to čuje od tebe”, nacerio mi se Met.

„Pa, jesi li našao posao?”, raspitivala sam se, a on je odmahnuo glavom.

Upravo je završio pripravnički staž u odličnoj arhitektonskoj firmi. Izjavio je kako mu ne smeta to što se selimo u grad u kome nije bilo mnogo mogućnosti za mladog arhitektu koji obećava, ali svejedno sam se osećala krivom zbog toga.

„Ovo je lep gradić”, rekla sam, gledajući kroz prozor.

Približili smo se našoj novoj kući, zakopanoj u prosečnoj prigradskoj ulici između mnoštva javorova i brestova. U stvari, izgledao je kao dosadan, mali grad, ali obećala sam da ću se potruditi. I zaista sam to želela. Mislim da ne bih podnela da još jednom razočaram Meta.

„Znači, stvarno ćeš ovde da se potruđiš?“, upitao je Met i pogledao me. Stali smo na prilazu ispred viktorijanske kuće boje maslaca koju je Megi kupila mesec dana ranije.

„Već se trudim“, naglasila sam uz osmeh. „Pričala sam s onim klinkcem, Finom.“ Naravno, pričali smo samo jednom, i ni izdaleka ga ne bih mogla ubrojati u prijatelje, ali morala sam nešto da kažem Metu.

„Vidi ti nju. Našla si prvog prijatelja.“ Met je isključio motor i pogledao me s prikrivenim zadirkivanjem.

„Da, pa, koliko ti prijatelja imaš?“, uzvratila sam, a on je samo zavrteo glavom i izašao iz automobila, pa ja brzo pođoh za njim. „Tako sam i mislila.“

„Imao sam ja prijatelje. Išao sam na zabave. Ljubio sam se s devojkama. Sve po redu“, rekao je Met dok je ulazio u kuću na sporedna vrata.

„To ti kažeš.“ Skinula sam cipele čim smo ušli u kuhinju, koja je još bila u različitim fazama raspakivanja. Posle toliko selidbi, svi smo se umorili od čitavog tog procesa, pa smo uglavnom stvari koristili direktno iz kutija. „Videla sam samo jednu od tih navodnih devojaka.“

„Da, jer kad sam je doveo kući, ti si joj zapalila haljinu! Koju je nosila!“ Met skinu naočare za sunce i oštro me pogleda.

„Ma daj! Dobro znaš da je to bilo slučajno!“

„To ti kažeš.“ Met otvori frižider.

„Ima li unutra nečeg finog?“, pitala sam i naskočila na kuhinjski sto. „Umirem od gladi.“

„Verovatno ničeg što bi se tebi svidelo.“ Met potraži po frižideru, ali bio je u pravu.

Bila sam krajnje izbirljiva u jelu. Iako nikada nisam namerno odabrala vegansku ishranu, mrzela sam skoro sve što sadrži meso ili veštačke dodatke. To je bilo čudno i strašno je nerviralo ljude koji su pokušavali da me nahrane.

Megi se pojavi na kuhinjskim vratima, plavih kovrdžica umrljanih bojom. Slojevi raznih boja su prekrivali pohabani radni kombinizon, kao dokaz svih prostorija koje je prekrećila tokom godina. Ruke je stavila na kukove, pa je Met zatvorio frižider da bi popričao s njom.

„Mislim da sam ti rekla da mi se javite kad dođete kući”, gledala ga je Megi.

„Kod kuće smo”, obavesti je Met.

„Vidim.” Megi zakoluta očima, a zatim se okrete ka meni. „Kako je bilo u školi?”

„Dobro”, odgovorila sam. „Trudim se.”

„Nije prvi put da to čujemo.” Megi me umorno pogleda.

Mrzela sam kad me tako gleda. Mrzela sam što znam da se zbog mene tako oseća, i da sam je toliko razočarala. Koliko je učinila za mene, a jedino što je od mene tražila bilo je da se barem *potrudim* u školi. Ovog puta moram uspeti.

„Pa, da... ali...”, pogledom sam potražila pomoć od Meta. „Mislim, ovog puta sam stvarno obećala Metu. A imam i druga.”

„Pričala je s nekim dečkom koji se zove Fin”, podrža Met moju priču.

„Dečkom kao *dečkom*?” Megi se osmehnu malo preširoko za moj ukus.

Metu nije bila pala na pamet pomisao da bi mi Fin mogao biti simpatija, pa se odjednom ukočio i ispitivački me pogledao. Na njegovu sreću, ni meni to nije bilo ni nakraj pameti.

„Ne, ništa slično”, odmahнула sam glavom. „On je samo običan momak. Ne znam. Deluje mi pristojno.”

„Pristojno?” oduševila se Megi. „To je početak! Mnogo bolje od onog anarhiste s tetovažom na licu.”

„Nismo bili prijatelji”, ispravila sam je. „Samo sam mu ukrala motor. A on se slučajno zadesio na njemu.”

Niko nije poverovao u tu priču, ali to je bila istina – tada sam i shvatila da mogu da navedem ljude da urade nešto ako samo mislim na to. Mislila sam kako želim njegov motor, i gledala sam ga, a on me je poslušao iako ništa nisam rekla. I zatim sam ja vozila motor.

„Znači, ovo će zaista biti naš novi početak?” Megi više nije mogla da suzbije uzbuđenje. Njene plave oči su počele da se pune suzama radosnicama. „Vendi, to je tako divno! Ovde zaista možemo da stvorimo dom!”

Nisam bila uzbuđena kao ona, ali iskreno sam se nadala da je u pravu. Bilo bi lepo da se negde osećam kao kod kuće.

Amanda Hoking
Podmetnuta
Prvi deo trilogije Tril

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Bojana Lazić

Prelom i priprema za štampu:
Marija Gajišin

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HOKING, Amanda

Podmetnuta / Amanda Hoking; prevod Sanja Bošnjak - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Publish). 256 str.; 21 cm. — (Biblioteka Okean) (Triologija Tril ; Deo 1)

Prevod dela: Switched / Amanda Hocking - Tiraž 1200.

ISBN 978-86-7702-175-7

COBISS.SR-ID 185612044